

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

יד' סיון תשפ"ו 1339 פרשת בהעלותך

בחול' פרשת נשא

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:02	19:19	19:14	19:11
כניסה			
20:19	20:22	20:23	20:20
יציאה			
20:51	20:53	20:54	20:51
רבנו תם			

הילולא דצדיקא

יד' סיון
רבי נסים יגן

טו' סיון
רבי ידידיה רפאל אבולעפיה

טז' סיון
רבי ששון לוי

יז' סיון
רבי אהרן מקרלין

יח' סיון
רבי דוד מקראק

יט' סיון
רבי יהודה בן עטר
ראב"ד פאס

כ' סיון
רבי חיים מרדכי לובטון

ונראה על פי מה שאמרו חז"ל (ספרי פרשת נשא) אמר רבי נתן, מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה, אלא כך אמרו נשיאים, יתנדבו צבור מה שמתנדבים, ומה שמחסרים אנו משלימים אותם, כיון שהשלימו צבור את הכל שנאמר והמלאכה היתה דים, אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, הביאו את אבני השוהם. לפיכך התנדבו בחנוכת המזבח בתחילה, ולפי שהתעצלו מתחילה נחסרה אות משמים, 'והנשאים' כתיב.

כלומר, הנשיאים התעצלו ולא הביאו בנדבת המשכן בתחילה, ואף שכוונתם היתה טובה כדי שישלימו הם מה שבני ישראל לא יביאו, מכל מקום שמץ של עצלות היתה בהם, כי היה עליהם לחשוב שבני ישראל באהבתם את הקב"ה יביאו הכל. ולפיכך בחנוכת המזבח הזדרזו ועשו תשובה על עצלותם והביאו במהירות ובזריזות גדולה.

תשובת הנשיאים היתה עלולה להביא לידי תחרות ביניהם מי יביא לפני המזבח קרבן ראוי יותר, אולם הם חיו באחדות נפלאה והביאו בדיוק את אותה נדבה למזבח, ולא הוסיף אחד על השני אף לא דבר קטן, אחדות כזו אוהב הקב"ה ולכן קיבל את תשובתם השלימה.

ונראה שלפיכך הקב"ה חזר ופירט את נדבתם לחנוכת המזבח שנים עשר פעמים על אף שאין כל שינוי בין נדבת האחד מהאחר, כדי להודיעם שתשובתם התקבלה ברצון, כי האחדות רצויה ומתקבלת לפני הקב"ה.

ונראה שלכן חלשה דעתו של אהרן דווקא בחנוכת המזבח של הנשיאים. אמנם נכון הוא שיש לכהן הגדול מצוות רבות שאין לאדם אחר, אולם מצווה הנעשית בשלימות גמורה תוך כדי אחדות מלאה גדולה ויקרה היא עד כדי כך שראוי לקנא בה, בבחינת 'קנאת סופרים תרבה חכמה'.

כאשר הקב"ה מנחם את אהרן הכהן, הוא לא אומר לו רק שהוא מדליק את הנרות של מנורת הזהב, אלא מוסיף לו שהוא גם מייטיב את הנרות. וזאת משום שיש בכך רמז עד כמה חיפש והשתוקק אהרן לקיים את המצוות בשלימות. הוא ראה את הנשיאים מביאים מנחה למזבח בשלימות ובאחדות כל כך גדולה והתקנא בה, ניחם אותם הקב"ה שאף הוא יזכה לקיים את המצוות בשלימות, וקודם שידליק את מנורת הזהב, ינקה את השאריות עד שתהא נקיה ומוזקקת, כדי שהמצווה תיעשה בשלימות הכי גדולה.

גם אנו צריכים ללמוד מכך שאין די בקיום המצוות כמצוות אנשים מלומדה, אלא צריכים אנו להשתוקק ולחפש את קיום המצוות בשלימות, וכשמזדמנת לידנו מצווה נאחז בה ולא נרפה. ראיתי פעם אדם ששמע שאומרים 'מזל טוב' למישהו, שאל אותו אדם מה ארע, וכשסיפרו לו שזה עתה עשה אדם זה ברית לבנו, הצטער האיש מאוד, 'אוי כמה חבל שלא ידעתי, הייתי יזכה להשתתף בברית המילה ולזכות למצווה נוספת'. זוהי דוגמא לאדם שמחזר אחרי המצוות, וכשהפסיד מצווה כלשהיא אף שלא באשמתו, צער גדול נכנס לליבו כאילו הפסיד את הזכייה הגדולה בפייס.

את נס חנוכה אנו מצויים לפרסם בכל שנה ושנה על ידי הדלקת נרות חנוכה, אף שהיו בבית המקדש ניסים רבים לאין ספור ואותם אין אנו מצויים לזכור ולפרסם.

המשך בדף: 2

משניר לדוד

לחיות בשאיפה לקיום מצוות

"דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (במדבר ח, ב)

רש"י מבאר מדוע נסמכה פרשת המנורה לפרשת חנוכת המזבח על ידי הנשיאים - לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו, שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומייטיב את הנרות.

ולכאורה יש להבין, מדוע חלשה דעתו של אהרן הכהן מכך ששבטו לא השתתף בחנוכת המזבח, הרי בעם ישראל יש אנשים רבים שהקב"ה ציווה אותם במצוות שאין לאחרים, הכהנים מקריבים ע"ג המזבח ועובדים בבית המקדש, ואילו שאר העם אינם עובדים בבית המקדש. המלך היה קורא פרשת הקהל ושאר העם לא קוראים. וגם אותו אדם שיש לו שדה חיטים, רק לו יש את מצוות לקט שכחה ופאה, ואילו למי שאין שדה אינו יכול לקיים מצוה זו.

האם מישוהו מנקא בחברו הכהן שעולה לדוכן בכל יום, הרי זו מצוות הכהנים בלבד, אם כן מדוע חלשה דעתו של אהרן ששבטו לא השתתף בחנוכת המזבח, ובפרט שלשבטו שבט לוי היו עבודות רבות בבית המקדש שלא היו שייכות לאף שבט אחר, ולפיכך נקראו הלויים 'לגינות של מלך', אם כן מדוע התקנא דווקא בכך שבחנוכת המזבח לא היה לו חלק.

ועוד קשה, כיצד התנחם אהרן הכהן בכך שאמר לו הקב"ה - שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומייטיב את הנרות, הרי לכהן הגדול יש מצוות רבות שאינם לאחרים, הוא נכנס לקדש הקדשים ביום הכיפורים לכפר על עם ישראל, ולאף אחד אחר אין רשות להיכנס לשם, ועוד מצוות רבות. אם כן במה התנחם אהרן הכהן בכך שהוא גם מייטיב ומדליק את הנרות בבית המקדש, הרי מצוות רבות שייכות רק בו, וסוף סוף הצטער כי חסרה לו המצווה של חנוכת המזבח.

ונראה לבאר, בפרשת חנוכת המזבח על ידי הנשיאים אנו רואים דבר פלא.

התורה מאריכה מאד מאד מה הביא כל נשיא ונשיא לחנוכת המזבח, אולם כשנתבונן נראה שכל הנשיאים הביאו בדיוק אותם דברים לצורך הקרבן. אם כן התורה יכולה היתה לפרט פעם אחת מהם הדברים שהביאו הנשיאים לחנוכת המזבח, ולהוסיף שכל נשיא ונשיא בתורו הביא את אותם דברים בדיוק. ובפרט שבמקומות אחרים התורה מקצרת מאד בדבריה, עד שהלכות גדולות ועצומות נלמדות מאות אחת בלבד או ממילה אחת. אם כן מדוע כאן התורה מאריכה לכאורה שלא לצורך בכל פרט ופרט שהביאו הנשיאים, וחוזרת על כך התורה שנים עשר פעמים.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לימוד תורה ללא קיום מצוות איננו בר קיימא

"דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (במדבר ח, ב)

פרשת בהעלותך פותחת באות ב' שמנייה בגימטריא שתיים. לרמז שההתעלות בעבודת ה' תלויה בב' דברים - בלימוד התורה ובקיום המצוות.

ובאמת כך ראוי לכל יהודי לדעת שלימוד תורה ללא קיום מצוות איננו בר קיימא, היות ותכלית לימוד התורה היא בעבור קיום מצוותיה. כמו כן קיום המצוות לבדן ללא לימוד התורה אף הוא חסר, היות ועצם הלימוד הוא זה שמעורר את האדם לידי קיום המצוות, וכמו כן על ידי לימוד התורה וההלכה יודע האדם באיזה אופן עליו לקיים את המצוות.

ישנם רבים שטוענים שדי להם בקיום המצוות ואחרי שכבר יודעים מה עליהם לקיים, שוב אינם צריכים ללמוד תורה. לאלו הטוענים טענה זו יש להשיב באופן ברור שלא יתכן לקיים את מצוות ה' בתכלית ההידור והשלמות מבלי ללמוד את התורה הקדושה, משום שמלבד שעצם לימוד התורה מורה לאדם ומכוון אותו כיצד יש לקיים את המצוות. בכוחו גם לעורר את האדם לקיים את המצוות ולזרוז עליהם.

בזמן שהאדם אינו עמל בתורה, עד מהרה ליבו מתקרר בעבודת ה' וכבר אינו חש צורך לקיים את המצוות, תחילה את המצוות הקלות ואחר כך גם את החמורות.

עוד נראה להוסיף, כי הגנה המילה 'בהעלותך' פותחת באות ב' ומסיימת באות כ', רמז לכ"ב אותיות התורה שבאמצעותם האדם עולה ומתעלה בעבודת ה' יתברך.

וכשם שהכהן הגדול היה מדליק את המנורה בבית המקדש דבר יום ביומו, כך גם על האדם ללמוד את התורה המשוּלה למנורה ולהתחמם מאורה יום יום שעה שעה, כפי שהורתה לנו התורה (דברים ו, ז) "ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך".

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "רני ושמחי". (זכריה ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מזכרת המנורה והנרות שראה הנביא זכריה, שהוא מענין הציווי בפרשה על ענין הדלקת הנרות אל מול פני המנורה אותה ערך והדליק אהרן הכהן.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

מתלוננים? זה באופי שלהם

"ויהי העם כמתאננים רע באזני ה'" (במדבר יא, א)

ומה ועל מה התלוננו? זאת לא מפורש בכתוב. וכבר כתב הרמב"ן "אמר כמתאוננים כי היו מדברים במר נפשם כאשר יעשו הכואבים והיה רע בעיני ה' שהיה להם ללכת אחריו בשמחה ובטוב לבב מרוב כל טוב אשר נתן להם".

בדרך צחות, מובא בספר 'טעם הצבי' שכל מהותם של המתלוננים הוא שמלאים הם בטענות, ואין כלל נפקא מינה על מה ולמה, ויהיו הדברים איך שיהיו תמיד הם ימצאו על מה להתלונן.

וכך הוא בכל דור ודור; אנשים מלאים טענות בכל מצב. או להם, כאשר הם מוצאים על מה להתלונן בכל מצב ובכל זמן.

ועל זה יצא הקצף; מדוע אין אתם רואים הדברים בעין טובה? והכתוב הסתיר הסיבה אשר התאוננו וזאת מהסיבה הפשוטה שאין טעם לתלונתם - שהרי בכל מצב ימצאו על מה להתאונן...

כשנחלשים בתורה - באה מלחמה

"וכי תבאו מלחמה בארצכם" (במדבר י, ט)

לכאורה היה צריך להיכתב וכי תבואו 'למלחמה' בארצכם, דהיינו שחסר האות למ"ד. על שאלה דקדוקית זו עונה הרה"ק צבי אלימלך מדינוב זצ"ל ("אגרא דכלה") בלקח מוסרי חשוב: כי הגנה באמת קשה איך אפשר שתהיה מלחמה בארצנו, והרי הבטיח הש"ת שאפילו חרב של שלום לא תעבור בארצנו, ככתוב (ויקרא כו, ו) "וחרב לא תעבור בארצכם".

אלא שהכוונה שאם ח"ו יתבטלו ישראל מלימוד התורה, אז יש להם לחשוש ממלחמה. וזה רמז חסרון הלמ"ד, דהיינו חסר ה'לימוד', וזה יגרום שתהיה מלחמה בארצכם. ובאם יהיה ביניכם לימוד התורה - אזי אין שטן ואין פגע רע.

לא להתפעל מכל ביקורת

"האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו" (במדבר יא, ב)

מורן רבי חיים קנייבסקי שליט"א, עורר את מקורביו שלא להתפעל מדברי בקורת של בני אדם.

וסיפר על אביו זצ"ל שביאר לו את הפסוק תהלים (קז, טז) "ויקנאו למשה במחנה לאהרן קדוש ה'". משה היה מופרש ומובדל ועלה לשמים - טענו עליו שצריך להיות במחנה, ואילו אהרן שהיה רודף שלום וכו' והיה במחנה - טענו עליו כי קדוש ה' צריך להיות מובדל ומופרש!

והוסיף מליצה שכתובה בקדמונים; פעם אחת הלכו אב ובנו, האב רכב על החמור והבן הלך רגלי. פגש אדם אחד את האב ואמר לו: ואיך לא תרחם על בנך? ירד מהחמור והעלה עליו את בנו.

פגשו אדם שני ואמר לבן: וכי זה כיבוד אב? ועלו שניהם על החמור.

פגשו אדם שלישי ואמר: וכי איך לא תרחם על החמור וירדו שניהם.

פגשו ברביעי ואמר לו: שלשה חמורים הולכים ואין אחד רוכב על חבירו?

סוף דבר היה שלקחו החמור ושמחוהו על שכמם.

זה הסוף של מי שמתפעל ממה שאומרים לו...

המשך מדף: 1

הסיבה לכך היא משום שלמצוות הדלקת המנורה אחרי ניצחון החשמונאים היו סיבות רבות שיכולים היו להיפטר ממנה, אולם החשמונאים הצטערו כל כך שאין ביכולתם לקיים את המצווה, ועשו מאמצים רבים למצוא בכל זאת שמן טהור, והתפללו לקב"ה שייסייע בעדם להמשיך לקיים את המצווה בהידור.

ואכן כשראה הקב"ה עד כמה מתאווים הם לקיים את המצווה בשלימות, עשה להם נס ודלק השמן שמונה ימים באורח פלאי. נס כזה שבא בעקבות השאיפה והרצון הגדול של החשמונאים לקיים את המצווה בהידור, ראוי הוא שייזכר לדורי דורות ולפרסמו. כי כך צריכה להיות שאיפתנו לקיום המצוות. ואם כך נחיה, יעשה לנו הקב"ה ניסים ונפלאות כשם שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, כי הקב"ה אוהב את בניו השואפים לשלימות במצוות, ומסייע להם לקיים את רצונם.

במסילת נעלה

גה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בזכות המלאך רפאל

באחת השנים ביקשנו לארגן דינר גדול עבור מוסדות צדקה וחסד.

לשם כך הזמנו אולם גדול ומפואר שיכיל את האורחים הרבים. מחשבה רבה השקענו גם במנות האוכל שתוגשנה למסובים וכן בכל שאר פרטי האירוע. כל זאת כדי שהדינר יפיק את מירב התועלת ויגרום לאורחים לתרום בעין יפה לעניים ולנזקקים.

כדי להנעים למוזמנים את שעות האירוע, הִזְמַנּוּ למקום גם זמור מפורסם עם מקהלה גדולה שינתנו את קולם בשירה בזמרה ובנגינה, וקיווינו שבסייעתא דשמיא האירוע הגדול יתנהל בצורה מושלמת וללא תקלות.

אולם, בצהרי היום המיועד התקשר אליי לפתע הזמר המפורסם והודיע לי ששרירי גבו תפוסים, ובאופן שכזה הוא לא יוכל להופיע הערב בפני קהל האנשים בדנר.

לרגע אחד הייתי המום. ומיד ניסיתי לחשוב מה ניתן לעשות כעת.

אך הזמר קטע אותי: "כבוד הרב, ברך אותי שהשרירים שלי ישתחררו ושאתי אבריא במהרה, כדי שאוכל עוד הערב להופיע באירוע כפי שקבענו". מיד ברכתי אותו בזכות אבותיי הקדושים שיחזור לתפקד כהרגלו, ועמדתי להתפלל לרפואתו. בנוסף, צלצלתי גם לבני רבי רפאל שליט"א, וביקשתי ממנו שידליק נרות לעילוי נשמת הצדיקים, לזכות החלמתו המהירה של הזמר.

וזאת יש לדעת, שבני רבי רפאל שליט"א - שמו הוא כשם המלאך רפאל הממונה על הרפואה, וכבר נוכחתי לראות בעיניי ששם זה העניק לו כוחות מיוחדים לעזור לרפא חולים.

וכך היה המעשה: רבה הראשי של צרפת, הרה"ח רבי יוסף סיטרוק זצ"ל, היה באחת השנים חולה מאוד במצב של תרדמת, ולא יכול היה כלל להזיז את איברי גופו.

כששמעתי על מצבו הקשה, הגעתי לבקרו, וביקורי הנחתי על עיניו את המקל המסוגל של זקני הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. רבי יוסף סיטרוק התעורר מיד מתרדמתו, והחל להניע את איברי גופו. אולם רגל אחת שלו נותרה עדיין משותקת, והרב סיטרוק לא יכול היה להניעה.

שבועות אחדים חלפו, ושוב הגעתי לבקר את הרב סיטרוק, אך הפעם התלווה אליי גם בני היקר רבי רפאל. בביקור זה ביקשתי מבני שיניח את המקל על רגלו המשותקת של הרב סיטרוק, מתוך תקווה שצדיקי עולם אשר על שמם בני קרוי, וכן המלאך רפאל המסוגל לרפואה - יבואו כולם לעזרתו, ובעזרת ה' יתברך יעלה בידו להביא רפואה לרגלו של הרב סיטרוק.

בני עשה כפי שהוריתי לו, ובחסידי שמים, מאז אותו מעשה יכול היה הרב סיטרוק להזיז את רגלו כבראשונה, וכבר לא הייתה משותקת! מן השמים הראו לנו באופן מוחשי, שאצבע אלוקים היא שעשתה לנו כל זאת, וללא סיוע משמים בכל דבר ועניין, לא נוכל לפעול מאום בעולם הזה, כפי שאמרו חז"ל: "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, שנאמר 'מה' מצעדי גבר כוננו ואדם מה יבין דרכו'" (חולין ז, ב).

נצור לשונך

קודם מחיקת הרגש ואחר כך סיפור הגנאי

אסור ליהנות מסיפור דברי גנאי, אפילו כשמכוונים לתועלת. הדבר קשה במיוחד כשאדם מתבקש לדבר על מישהו שאינו חביב עליו. נחוץ קודם כל לעקור מן הלב כל רגש של שנאה או טינה כלפי אותו אדם, רק אז אפשר לספר את הגנות הנחוצה לתועלת.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

מה עושים כשהחתן בורח ברגע החופה?

כשהתורה הקדושה מספרת לנו על ענין מרים הנביאה שדיברה במשה רבינו אדון כל הנביאים, הפסוק מסיים במשפט קצר "והאיש משה ענו מאד". כי לרוב ענוותנותו לא שת לבו ליופייה, כי אם למעשיה. דווקא משום כך דיבר עמו ה' ושרתה עליו השכינה, בזכות מידת הענווה שבו.

סיפר הרה"ג רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א (טיב המעשיות) על רבי אברהם שנקר זצ"ל, שהיה מחותנו של הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל. משפחת 'קופשיץ' הידועה בממלכת התורה, הינם נכדים של רבי אברהם זצ"ל, ושל הגאון רבי יוסף חיים זצ"ל.

זקני ירושלים היו אומרים טעם שזכה רבי אברהם לשלשלת מוזהבת נפלאה והזורה שכזו, נכדים ונינים גדולי תורה ויושבי על מדין - מחמת שכל השידוך והזוג הזה, נעשה מתוך מסירות נפש והקרבה עצמית לכבודה של מצוה, ושלא לבייש בת ישראל.

ומעשה שהיה כך היה:

באחת החתונות שנערכה בימים ההם, לא נפגשו החתן והכלה עד עת החופה ממש, כפי אשר היה הדבר מצוי בימים ההם, שלא עלה ביד החתן לראות את הכלה עד הנישואין ממש, מחמת מרחקי המקומות, והיה החתן רואה את הכלה ממש לפני החופה, כדי לקים הדין שצריך לראות הכלה לפני הקידושין "אסור לאדם שיקדש את האישה עד שיראנה, שמה יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו, ורחמנא אמר ואהבת לרעך כמוך".

באותה חתונה לא הספיק החתן לראות את הכלה, רק ברגע האחרון שלפני החופה ממש, כשהכלה כבר הייתה יושבת בנווה אפריון שהכינו במיוחד לכבוד חופתה, מקושטת ומפוארת בשמלת הכלה ובכ"ד קישוטי כלה כנהוג. אך בהגיע החתן לראותה, מצאה צולעת מעט ברגלה. הוא אמר שיש כאן 'מקח טעות', כי לא ידע זאת מתחילה. הוא אינו חפץ בה, ורוצה להפריד החבילה, ובלו לחשוב פעמים עזבו החתן ובני משפחתו את המקום...

בראות הכלה את הדבר - פרצה בבכי קורע לבבות, והרגישה פגועה עד עמקי נפשה בשל העלבון הנורא והצורב שספגה, בהיותה יושבת כבר על כיסא המלכות. היא בכתה ובכתה מאין הפוגות, ונעשה שם רעש גדול מכל המעשה.

עמד שם בין הקהל שבאו להשתתף בחופתם, גם הבחור אברהם שנקר, שבכייחה של הכלה וזעקות השבר שלה מאד נגעו ללבו הרחום. על אתר הוא הציג את עצמו להינשא לאותה נערה, כדי שלא תצא לחרפה ולביזה.

ההורים נדברו ביניהם תכף ומיד על כל הפרטים, הם הכירו זה את זה מכבר, ונשא הזיווג חן בעיני כל הצדדים הנוגעים בדבר. אכן ישבו לסדר את שטר התנאים ביניהם, ערכו מיד החופה וקידושין כדת משה וישראל, וכך הציל אברהם את כבודה של הכלה ושל כל משפחתה.

ובכן מובן מאד - היו זקני ירושלים מציינים - שמחתונה שכזו יצאו נכדים שכאלה: גדולי תורה ויראה, ורבנים חשובים מגדולי הדור והדרו.

מבט לפרשה

מה נדרש ממנהיג טוב - ואיזו אשה נצחה את האדמו"ר מנדבורנה?

שהועמד למשפט נחבש בבית האסורים. כשחלפה תקופה ממאסרו, התדיינו העסקנים ביניהם, האם יש לנסות לפעול לשחרורו המוקדם, או שמא ראוי לו להמשיך ללמוד לקח בלתי נשכח בין כתלי הכלא. כששמע רבינו במאי עסקינו, נענה ואמר בלשון חז"ל (מכות כג, א) "כיון שלקה הרי הוא כאחיק", וקבע: "הלה את המכה שלו כבר קיבל, ואילו עלינו מוטל לעזור לו לשוב לחיים".

לא זו בלבד שמסר נפשו כדי להושיע יהודים מצרותיהם, אלא שהתמסרותו היתה גם כדי להאיר במעט את חשכת קשייהם ולו לזמן קצר. גם כאשר ידע כי אין בכוחו לחלץ אדם ממצוקותיו, אף אז לא משך ידו והתאמץ להעניק לו 'חיי שעה', לעודדו לחזקו ולאמצו, במאור פנים ובשיחה חמה, ובלבד שיוקל עליו בהמשך משא החיים.

דברים טובים לא דוחים

פן נוסף של 'חיי שעה' הוקפד בהנהגותיו של רבינו עם הבריות, שלא לדחות בשורה טובה ולא להמתין עם עצה מועילה, על אחת כמה וכמה שלא להשהות מעות של צדקה שניתן להקדים את נתינתן, וכדברי רבא (ראש השנה ו, א) שעל השחיית מעות צדקה עוברים ב'בל תאחר' מיד, "דהא קיימי עניים". כיוצא בזה, אם נמצאים אנשים הזקוקים לעזרתו ומייחלים להיכנס אליו, לא היה מסוגל לדחותם, אף לא ביום אחד. גם אם נאלץ בשל כך לטרוח ולהקדיש זמן, מוצדקת היתה הטרחה בעיניו אם היא תוסיף שעתיים של מרגוע לנפש האדם הנזקק לו.

נדע לו פעם על אחד מאנשי שלומו העובר רדיפות קשות במקומו, והצר לו מאד על סבלו. אותו מקורב היה רגיל בעת ההיא להגיע לבית רבינו בקביעות, וגם באותו יום אמור היה לבוא בשעות הערב. אולם כבר בצהרי היום הקדימו רבינו ושיגר ביד שליח מכתב חיזוק, למשוח צרי על פצעי הרדיפות. בשעות הערב, נכנס האיש אל הקודש פנימה ושאל: "הלא ידע רבינו שאני עתיד

תוך כדי שיחה הזכיר את שמו של אחד הרופאים המפורסמים העובד בבית החולים 'איכילוב', שעדיין לא הגיעו אליו אך שמעו כי מומחה הוא בתחום. מששמע רבינו את שם הרופא, מיד נשלחה ידו אל הטלפון ועל אתר התקשר ושוחח עם הרופא באריכות על כל צדדי העניין, ואת השיחה חתם ואמר: "אני שולח אליך יהודי פלוני ואבקשך שתטפל בו כראוי". והאיש, כאמור, אינו מאנ"ש כלל, אך בעיני רבינו הוא בנו של השי"ת ככל יהודי.

אשה זו ניצחה אותי!

פעם התבטא באזני אחד מעוזריו הקרובים ואמר: "באים אלי יהודים חוטאים ואני מקשיב להם בסבלנות ועוד עונה להם ומעודד אותם, בה בעת שרק למשמע הדברים שהם אומרים מגיע להם שישליכום מקומה רביעית בפעם אחת, ואילו אני מוריד עצמי אליהם..."

ואחר הוסיף וסיפר: הוה עובדא אצל זקני הרה"ק רבי מאיר'ל מפרימישלאן ז"ע, שנכנסה אליו אשה אחת והגישה קוויטל. הביט הרה"ק מפרימישלאן בפתקא ואמר "וכי אין את מתביישת לתת לי קוויטל?!". השיבה האשה בפשטות "הרי הרבנו של עולם רואה יותר ושותק!". לאחר מכן התבטא הרה"ק מפרימישלאן, כי אשה זו ניצחה אותו...

העיד יהודי חשוב מבני ברק שבתו הגיעה לפרקה והציעו לה שידון מאחת הישיבות החסידיות, אך הוא לא מצא ידיו ורגליו ולא ידע כיצד להשיג מידע על הבחור המדובר. רגליו הוליכוהו אל רבינו, למרות שלא נמנה על חסידיו ורק הכירו מעט באקראי. מששמע רבינו את קשייו, אמר לו: "היכנס אלי בעוד יומיים ואראה, וליתר בטחון השאר לי את מספר הטלפון בביתך". למחרת התקשר רבינו בעצמו, הזדהה בשמו, ומסר לו את כל המידע אשר בירר עבורו.

איתה אהבת ישראל נראתה אצלו גם כשבאו להתיעץ עמו אודות אדם שכשל וסרת, ולאחר

משפט נפלא שהשמיע הרבי מצאנו בעל ה'דברי חיים', שופך אור על התכונה הבולטת של ההנהגה העילאית המתארת את אופן ההנהגה שהיא כפי שזעק משה רבינו ע"ה מקירות לבו "כאשר ישא האומן את היונק", כמובא בפרשתנו.

וכך התבטא האדמו"ר בעל ה'דברי חיים': "כאשר אוהבים את האבא, אוהבים גם את בניו".

תכונה זו היתה לאבן פינה בדרכו המופלאה של האדמו"ר בעל ה'באר יעקב' מנדבורנה זצ"ל, באהבתו את ישראל כפי שמתואר בספר 'אביהם של ישראל'. מרוב אהבתו לאביהם של ישראל, היה אוהב באופן מופלג לכל בניו. לא בכדי נמשכו יהודים מכל עדות ישראל אליו, כי חשו בלבם שהוא אוהבם באמת ומוכן לעשות הכל למענם. כאשר הוכח במאות ואלפי מקרים, שנחלץ לעזרתם של אנשים שלא היו מאנשי שלומו וכלל לא היה להם קשר עם חצרו, אלא רק מחמת שהתוודע להזדקקותם לעזרה.

כל אדם שביקש את עזרתו, או אפילו את התייחסותו, קיבלה במידה גדושה. אפילו אנשים שרוח הבריות אינה נוחה מהם והכל מדירים רגליהם מסביבתם, אצלו היו רצויים בנפש חפצה. ידיו הקדושות היו ממשמשות במורסת פצעי נפש, לנקות ולחטא, לחבוש ולהבריא, ולא היה פצע שלא היה מסוגל לטפל בו.

אף בשנה האחרונה באחד מימי ספירת העומר, בהיותו חלש ומיוסר ביקש יהודי נכבד מהגבאים שיניחו לו להיכנס לשאול את רבינו דבר מה. השיבו לו, כי אין רבינו יכול לקבל קהל באותו יום, אך מחמת היותו תלמיד חכם ונשוא פנים הציעו לו שימתין לרבינו בשונו מתפילת ערבית, ויציע שאלתו בקצרה. ואכן, כשיצא רבינו מבית המדרש לאחר התפילה, ניגש האיש ושאל בקצרה: "האם אוכל להיכנס אל הרבי"? וכמובן שרבינו אמר שייכנס. נכנס וישב כרבע שעה ושטח שאלה רפואית סבוכה שבמשפחתו.

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555